

РЕШЕНИЕ

№ 5901

гр. София, 14.10.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10
състав**, в публично заседание на 18.09.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **13196** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203, ал. 1 от АПК, вр. чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Образувано е по искова молба от Й. М. Й. срещу Националния осигурителен институт. Претендира се обезщетение за причинени неимуществени вреди в размер на 17 500 лв. (главница), заедно със законната лихва от датата на причиняване на вредите до окончателното изплащане на сумата, както и обезщетение за причинени неимуществени вреди в размер на 12 500 лв. (главница) заедно със законната лихва от датата на причиняване на вредите до окончателното изплащане на сумата. Претенцията се обосновава с обстоятелството, че както имуществените, така и неимуществените вреди са претърпени в резултат на бездействие на административен орган от Националния осигурителен институт да се произнесе по подадено от Й. М. Й. заявление за пенсиониране до Националния осигурителен институт вх. № 2113-21-3958/31.05.2017 г. Размерът на претенцията за имуществени вреди е обоснован с размера на дължимата пенсия, която ищецът е следвало да получи за периода от м. март 2017 г. до датата на подаване на исковата молба, размерът на претенцията за неимуществени вреди е обоснован с причинения на ищеца стрес поради обстоятелството, че в резултат на непроизнасянето на компетентния административен орган, той не е имал възможността да посреща ежедневните и месечни нужди на семейството си, както и със заболяване, което е получил в резултат на преживения стрес и психическо напрежение.

Ответникът – Националният осигурителен институт изразява становище за недопустимост, съответно за неоснователност на исковите претенции.

Прокуратурата дава заключение за основателност на исковите претенции.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Й. М. Й. е подал заявление за отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст вх. № 2113-21-3958/2124-21-320/31.05.2017 г в Националния осигурителен институт. Във връзка с установени неизправности по подаденото заявление, до Й. М. Й. е било изпратено искане за отстраняване на неизправностите (от събраните по делото доказателства се установява връчването на това съобщение на лицето на 13 юни 2017 г.), като на 16 юни 2017 г. Й. М. Й. е уведомен за неизправностите, които следва да бъдат отстранени (обстоятелство, което се установява от представеното като доказателство по спора писмо изх. № 2113-21-3601/16.06.2017 г.). От събраните по делото доказателства се установява, че с разпореждане № [ЕГН]/220/28.07.2017 г., издадено от длъжностно лице по пенсионно осигуряване, на основание чл. 68, ал. 1-3 и чл. 69б от КСО е отказано отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на Й. М. Й.. Това разпореждане е било изпратено на ищеца с известие за доставяне № RPS 1040 06VEMB Y, изпратено с пощенски оператор, като от събраните по делото доказателства се установява, че същото е било върнато от доставчика пощенски оператор с обратна разписка от 18.08.2017 г., на която е направено отбелязване, че пратката не е била потърсена от получателя. От събраните по делото доказателства се установява, че постановеното разпореждане е било получено и лично от ищеца на 15 януари 2019 г. При съобразяване на обстоятелството на представяне на посоченото разпореждане като доказателство по спора, с подадена молба по делото от 1 март 2019 г. ищецът е направил изявлението, че поради обстоятелството на връчване на разпореждането на 15 януари 2019 г., претенцията се определя и като такава за бездействие на административния орган за връчване на административния акт, който е бил издаден през м. юли 2017 г., а е връчен на заявителя, поиска издаването на административния акт на 15 януари 2019 г. Препис от молбата, съдържаща посоченото изявление на ищеца е бил връчен на ответника по спора.

Предявените искове за обезщетение за вреди черпят правното си основание от разпоредбата на чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди и са процесуално допустими с оглед на въведените в исковата молба фактически твърдения, че вредите произтичат от незаконосъобразно бездействие на длъжностни лица от администрацията на ответника, което може да бъде установено от съда, който разглежда исковите за обезщетения съгласно чл. 204, ал. 4 от АПК, а дали това бездействие е при или по повод на осъществяване на административна дейност, пряко подчинена на ответника, е въпрос по основателността на исковите, т.е. по наличието на материалноправните предпоставки, които подлежат на преценка при разглеждане на спора по същество.

Разгледани по същество исковите претенции са неоснователни.

Съгласно чл. 203 от АПК исковите за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни или очевидно нарушаващи правото на Европейския съюз актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, се разглеждат по реда на тази глава. Член 203 от АПК предвижда за неуредените в тази глава случаи да се прилагат субсидиарно разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Съгласно чл. 1, ал. 1 от Закона за

отговорността на държавата и общините за вреди се дължи обезщетение за вреди причинени от незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице, извършен при или по повод осъществяването на административна дейност. За да бъде основателен искът по чл. 203 от АПК във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, т. е. да възникне право на обезщетяване по този ред е необходимо наличието на няколко кумулативно дадени предпоставки: на първо място - претърпяна вреда - имуществена или неимуществена; на второ място - незаконосъобразен акт, незаконосъобразно действие (фактическо) или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината; на трето място - вредата да е настъпила в резултат на административна дейност, т. е. от незаконосъобразен акт, действие и бездействие на органа или длъжностното лице при или по повод изпълнение на административна дейност; на последно място - причинна връзка - пряка и непосредствена такава между незаконосъобразния акт, действие и бездействие с вредоносния резултат от административна дейност. Настоящият състав намира, че в конкретния случай тези предпоставки за основателност на исково производство не са налице. В производствата по Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, родово подсъдни за разглеждане от административните съдилища по процесуалния ред на АПК (арг. чл. 128, т. 5 от АПК) са искания за обезщетения за вреди, причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжности лица. Последните се разглеждат по реда на чл. 203 и сл. от АПК и по същността си представляват исково производство, за процесуалния ред на което субсидиарно (извън глава XI-та на АПК) се прилага ГПК. Предмет на дело от такъв характер са обективно съединени иски за установяване на незаконосъобразността на административен акт, респ. действието или бездействието на административен орган или длъжностно лице и предизвиканите от същите вреди (имуществени или неимуществени), настъпили в правната сфера на ищеца, което предполага доказване и на причинната връзка между тях. В чл. 204 от АПК са предвидени предпоставките, при които исовете за обезщетения за вреди причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на административни органи и длъжностни лица, са допустими за разглеждане. В чл. 204 от АПК са предвидени и две изключения, при които установяването на незаконосъобразността на административния акт, на действията или бездействията на административен орган, може да стана в самото производство по чл. 203 и следващите от АПК по търсене на обезщетение за вреди, а именно: съгласно чл. 204, ал. 4 от АПК - когато са причинени от незаконосъобразни действия или бездействия на административен орган. В процесния случай се претендира обезщетение за причинени имуществени вреди в размер на 17 500 лв. (главница), заедно със законната лихва от датата на причиняване на вредите до окончателното изплащане на сумата, като претенцията се обосновава с обстоятелството, че имуществените вреди са претърпени в резултат на бездействие на административен орган от Националния осигурителен институт да се произнесе по подадено от Й. М. Й. заявление за пенсиониране до Националния осигурителен институт вх. № 2113-21-3958/31.05.2017 г. Размерът на претенцията за имуществени вреди е обоснован с размера на дължимата пенсия, която ищецът е следвало да получи за периода от м. март 2017 г. до датата на подаване на исковата молба. Претенцията (съобразно петитума на исковата молба) произтича от бездействието на административния орган да се произнесе в предвидения за това срок по подаденото от

Й. М. Й. заявление за пенсиониране до Националния осигурителен институт вх. № 2113-21-3958/31.05.2017 г. В хода на съдебното производство исковата претенция е съобразена с обстоятелството на бездействие на административния орган във връзка със съобщаването на издадения административен акт. При съобразяване на петитума, съдържащ се в исковата молба, същата следва да се определи като неоснователна в частта ѝ по отношение на претендираните имуществени вреди. Като доказателство по спора е представено разпореждане № [ЕГН]/220/28.07.2017 г., издадено от длъжностно лице по пенсионно осигуряване, с което на основание чл. 68, ал. 1-3 и чл. 69б от КСО е отказано отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на Й. М. Й.. Съгласно чл. 98, ал. 1, т. 1 от КСО пенсиите и добавките към тях се отпускат, изменят, осъвременяват, спират, възобновяват, прекратяват и възстановяват с разпореждане, издадено от длъжностното лице, на което е възложено ръководството на пенсионното осигуряване в териториалното поделение на Националния осигурителен институт, или други длъжностни лица, определени от ръководителя на териториалното поделение на Националния осигурителен институт. Съгласно чл. 10 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж, пенсиите и добавките към тях се отпускат, изменят, осъвременяват, спират, възобновяват, прекратяват и възстановяват с разпореждане на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на пенсионното осигуряване в териториалното поделение на НОИ или на други длъжностни лица, определени от ръководителя на териториалното поделение на НОИ, а за лицата по чл. 1, ал. 8 - на длъжностното лице в териториално поделение на НОИ – С.-град, и на длъжностното лице в НОИ, на което е възложено ръководството на дейността по отпускане и изплащане на пенсиите по международни договори, по които Република България е страна, или по европейските регламенти за координация на системите за социална сигурност за лицата с постоянен адрес в чужбина. Длъжностното лице по пенсионното осигуряване се произнася в четиримесечен срок от подаването на заявлението, а в случаите на прилагане на международен договор, по който Република България е страна, или на европейските регламенти за координация на системите за социална сигурност – в едномесечен срок от получаването на всички необходими документи и данни. При съобразяване на обстоятелството, че заявлението за отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст е било подадено от лицето на 31 май 2017 г. и на обстоятелството, че по това подадено заявление е налице произнасяне на административния орган на 28 юли 2018 г., произнасянето е в 4-месечния срок по чл. 10 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж, поради което не може да се направи обоснован извод за наличието на бездействие на административния орган. В случая е налице постановен административен акт, който подлежи на оспорване по определен ред и в определени срокове и претенция може да бъде предявена след отмяната му като незаконосъобразен. Не е налице незаконосъобразно бездействие от страна на служители от Националния осигурителен институт и произнасяне по заявлението за отпускане на пенсия в законоустановения срок. Приемането и обработването на заявлението за отпускане на пенсия съдът намира, че представлява част от административното производство по преценка на правото на пенсия на лицето, като в конкретния случай не е налице бездействие на административен орган, какъвто е този по пенсионното осигуряване. Не са налице и настъпили вреди по отношение на лицето, доколкото с посоченото разпореждане е отказано отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на Й. М. Й. (разпореждането не е отменено като незаконосъобразно, а вредите се претендират от

незаконосъобразно бездействие на административен орган). При съобразяването на посочените обстоятелства следва извода, че не са налице предпоставките за реализиране на отговорността по чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините вреди (не е налице незаконосъобразно бездействие на административен орган, не са налице причинени вреди), поради което исковата претенция за обезщетение за имуществени вреди следва да бъде определена като неоснователна. Възможността за обосноваването на различни изводи от така направените е свързана с обстоятелството както на произнасяне на административния орган в законовия срок, така и с отмяната на издадения административен акт като незаконосъобразен.

Недоказана от ищеца в съдебното производство е претенцията за неимуществени вреди. Предпоставките за реализиране на отговорността за неимуществени вреди по чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди са идентични с посочените по-горе в мотивите на това съдебно решение по отношение на предпоставките за реализиране на отговорността за имуществени вреди. Както се посочи в това съдебно решение, съгласно чл. 10 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж, пенсиите и добавките към тях се отпускат, изменят, осъвременяват, спират, възобновяват, прекратяват и възстановяват с разпореждане на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на пенсионното осигуряване в териториалното поделение на НОИ или на други длъжностни лица, определени от ръководителя на териториалното поделение на НОИ, а за лицата по чл. 1, ал. 8 - на длъжностното лице в териториално поделение на НОИ – С.-град, и на длъжностното лице в НОИ, на което е възложено ръководството на дейността по отпускане и изплащане на пенсиите по международни договори, по които Република България е страна, или по европейските регламенти за координация на системите за социална сигурност за лицата с постоянен адрес в чужбина. Длъжностното лице по пенсионното осигуряване се произнася в четиримесечен срок от подаването на заявлението, а в случаите на прилагане на международен договор, по който Република България е страна, или на европейските регламенти за координация на системите за социална сигурност – в едномесечен срок от получаването на всички необходими документи и данни. При съобразяване на обстоятелството, че заявлението за отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст е било подадено от лицето на 31 май 2017 г. и на обстоятелството, че по това подадено заявление е налице произнасяне на административния орган на 28 юли 2018 г., произнасянето е в 4-месечния срок по чл. 10 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж, поради което не може да се направи обоснован извод за наличието на бездействие на административния орган. В случая е налице постановен административен акт, който подлежи на оспорване по определен ред и в определени срокове и претенция може да бъде предявена след отмяната му като незаконосъобразен. Не е налице незаконосъобразно бездействие от страна на служители от Националния осигурителен институт и произнасяне по заявлението за отпускане на пенсия в законоустановения срок. Приемането и обработването на заявлението за отпускане на пенсия съдът намира, че представлява част от административното производство по преценка на правото на пенсия на лицето,

като в конкретния случай не е налице бездействие на административен орган, какъвто е този по пенсионното осигуряване. Исковата претенция следва бъде съобразена и с обстоятелството, че с подадена молба по делото от 1 март 2019 г. ищецът е направил изявлението, че поради обстоятелството на връчване на разпореждането на 15 януари 2019 г., претенцията се определя и като такава за бездействие на административния орган за връчване на административния акт, който е бил издаден през м. юли 2017 г., а е връчен на заявителя, поискал издаването на административния акт на 15 януари 2019 г. Преценката следва да бъде направена и с оглед на евентуални претърпени от ищеца вреди в резултат на това бездействие, изразяващо се в невръчването на административния акт. Съгласно чл. 10, ал. 8, изречение първо от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж (редакция към момента на издаване на разпореждането) разпореждането по ал. 1 - 7 се връчва пряко на лицето или чрез пощенската мрежа на лицензиран пощенски оператор срещу подпис и съответно датиране. От събраните по делото доказателства се установява, че с разпореждане № [ЕГН]/220/28.07.2017 г., издадено от длъжностно лице по пенсионно осигуряване, на основание чл. 68, ал. 1-3 и чл. 69б от КСО е отказано отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на Й. М. Й.. Това разпореждане е било изпратено на ищеца с известие за доставяне № RPS 1040 06VEMB Y, изпратено с пощенски оператор, като от събраните по делото доказателства се установява, че същото е било върнато от доставчика пощенски оператор с обратна разписка от 18.08.2017 г., на която е направено отбелязване, че пратката не е била потърсена от получателя. Действително, от събраните по делото доказателства се установява, че от страна на административния орган са предприети действия по връчване на посоченото разпореждане, чрез пощенски оператор, като на известието за доставяне е отбелязано, че съответната пратка не е била потърсена. Удостоверяването от пощенски оператор, че пратката не е била потърсена от получателя, обаче не може да се приравни на ненамирането на лицето на постоянния му адрес. От друга страна, следва в случая да се констатира и това, че от страна на пощенския оператор не са спазени и изискванията на Общите правила за условията за доставяне на пощенските пратки и пощенските колети. Съгласно чл. 36, ал. 2 от Закона за пощенските услуги, условията за доставянето на пощенските пратки и на пощенските колети по ал. 1 се определят с Общи правила, изготвени от Комисията за регулиране на съобщенията. Съгласно чл. 5, ал. 1 от Общите правила за условията за доставяне на пощенските пратки и пощенските колети, препоръчаните пощенски пратки се доставят на адреса на получателя срещу подпис. Алинея 2 на същата разпоредба предвижда възможност препоръчаните пощенски пратки по ал. 1 да се доставят на лице, пълнолетен член на домакинството на получателя, живеещо на адреса, посочен в пратката, срещу подпис и документ за самоличност, като в служебните документи се вписват трите имена на лицето, получило пратката. Съгласно чл. 5, ал. 3 от Общите правила, когато при посещението на адреса поради отсъствие на получателя по

ал. 1 или лицето по ал. 2, пощенската пратка не може да бъде доставена, в пощенската кутия се оставя писмено служебно известие с покана получателят да се яви за получаване на пратката в пощенската служба в срок, определен от пощенския оператор, не по-кратък от 20 дни, но ненадхвърлящ 30 дни от датата на получаване в пощенската служба за доставяне. Броят на служебните известия и времевият интервал на уведомяване на получателите се определят от пощенските оператори в Общите условия на договора с потребителите, като броят на служебните известия е не по-малък от две. В случая от приложените към административната преписка доказателства се установява, че в същите липсва точно отбелязване на кои дати е посетен адресът от служителите на пощенския оператор и е оставено служебно известие с покана получателят да се яви за получаване на пратката в пощенската служба в определен от пощенския оператор срок, удостоверено с три имена и подпис. Върху пратката е направено единствено отбелязване непотърсена. От това отбелязване, обаче не може да се направи еднозначен извод кой и в какво качество е направил същите, а от друга страна, не може по несъмнен начин да се разтълкува какъв смисъл е вложен в тяхното съдържание. Следва да се съобрази и обстоятелството, че в случаите, когато пратката не е потърсена от лицето, административният орган следва да предприеме необходимите действия за надлежно връчване на съобщението, съответно да изчака изтичането на посочените срокове в Общите правила за условията за доставяне на пощенските пратки и пощенските колети и едва след като се увери, че лицето действително е напуснало адреса, да пристъпи към връчване по специалните способности на закона - нещо, което не се установи в процесния случай. Изложеното по - горе налага да се приеме, че в случая процесното съобщение не е било връчено на жалбоподателя нито лично срещу подпис, нито" по пощата с обратна разписка, като от приложената по делото административна преписка липсват данни лицето да не е било намерено на посочения адрес. Следва да бъде направен извода, че от с оглед на приложимите правни разпоредби не се установява обстоятелството от страна на административния орган да са били предприети всички възможни и допустими и предвидени от закона действия за връчване на разпореждането. Независимо от това обстоятелство, обаче в хода на това исково производство от страна на ищеца не бяха доказани претърпените от него неимуществени вреди.

С оглед на събраните по делото доказателства и обосноваването на приложимостта на относимите разпоредби на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, във връзка с чл. 203 и сл. от АПК, исквата претенция се определя като неоснователна и в тази част. С исквата молба, както и със събраните по делото доказателства не се доказват претендираните за претърпени неимуществени вреди от ищеца. Претенцията на ищеца се изчерпва с обстоятелството (твърдението) за претърпени неимуществени вреди, изразили се в причинени притеснения и стрес, както и диагностицирането на заболяване - хипертония. Приложимостта на чл. 203 от АПК предполага

вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Доколкото правната регламентация на посочените искове, включително и на предявления в чл. 203 от АПК е непълна, то и разпоредбата на чл. 203, ал. 2 от АПК предпоставя приложимост на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Съгласно чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Ангажирането на извъндоговорната отговорност на държавата по реда на чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за незаконосъобразни актове, действия или бездействия на нейни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност за неправомерни действия на неговите органи е подчинено на наличието на съвкупност от кумулативни условия, сред които наличието на вреда и на причинно-следствена връзка между действията, в които се упрекуват съответните административни органи, и твърдяната вреда. От друга страна, ищецът следва да представи убедителни доказателства относно наличието или размера на твърдяната от него вреда, като той следва да установи причинно-следствена връзка между тази вреда и поведението, в което се обвиняват административните органи. Следва също така несъмнено да се съобрази обстоятелството, че условието, свързано с причинно-следствената връзка, е независимо от това за незаконосъобразност на разглежданото действие. От събраните по делото доказателства не се установява по несъмнен начин, че в резултат на невръчването на административния акт на ищеца, същият е претърпял неимуществени вреди. Доколкото неимуществените вреди са обосновани с възникнало заболяване на ищеца за процесния период, в хода на съдебното производство не са представени доказателства в тази насока – не са представени доказателства за извършени медицински прегледи, изготвени епикризи, назначено лечение за заболяването. Обстоятелството, че в резултат именно на невръчването на административния акт в продължителен срок ищецът е получил заболяване се посочва само в показанията на разпитания в хода на съдебното производство свидетел. С оглед на обстоятелството, че това е съпругата на ищеца, нейните показания следва да бъдат преценявани при условията на чл. 172 от ГПК, а именно с оглед на всички други данни по делото. При съобразяването на това обстоятелство и на обстоятелството, че за възникналото заболяване ищецът би следвало да представи и писмени доказателства, не може да се направи обоснован извод за причинени неимуществени вреди само при съобразяване на показанията на свидетеля, изслушан в съдебното заседание. В исковата молба ищецът е направил изявлението, че ще представи писмени доказателства по отношение на възникналото заболяване, но такива не са представени в хода на съдебното производство. Тази съдебна инстанция не отрича възможността за настъпване

на подобно заболяване, но това обстоятелство не беше доказано в производството пред тази съдебна инстанция. Съдът съобразява и обстоятелството, че съобразно нормата на чл. 154, ал. 1 от ГПК всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. С определението за насрочване на делото съдът е указал на ищеца, че следва да представи доказателства за вредите, по отношение на които претендира обезщетение, с изричното посочване, че следва да представи доказателства и обоснове размера на претендираните неимуществени вреди. Както се посочи и по-горе предпоставка за уважаване на предявения иск по чл. 203 от АПК, вр. чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди е наличието на причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. Такава връзка с оглед направените фактически и правни изоди не беше доказана от ищеца с оглед и на което предявения иск следва да се определи като изцяло неоснователен. Липсата на този елемент от фактическия състав на чл. 203, ал. 1 от АПК, вр. чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди не позволява да бъде реализирана отговорността на държавата по посочения ред. Доколкото от събраните по делото доказателства се установява наличието на подадена жалба по административен ред срещу процесното разпореждане, при евентуалната му отмяна като незаконосъобразно, за Й. М. Й. съществува правната възможност за предявяване на исковата претенция по чл. 203 и сл. от АПК, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

От страна на ответника по спора се претендира юрисконсултско възнаграждение. При тази претенция съдът съобразява практиката на Върховния административен съд по приложението на чл. 10, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, съобразно която разпоредбите на чл. 10, ал. 2 и ал. 3 Закона за отговорността на държавата и общините за вреди се явяват специални по отношение на общите разпоредби на чл. 78, ал. 8 ГПК във връзка с чл. 143 АПК. Те не предвиждат заплащане на юрисконсултско възнаграждение на ответника при пълно или частично отхвърляне на иска (решение № 11811 от 9.08.2019 г. на ВАС по адм. д. № 12966/2018 г., III о., решение № 11472 от 26.07.2019 г. на ВАС по адм. д. № 14631/2017 г., III о., решение № 11384 от 24.07.2019 г. на ВАС по адм. д. № 9540/2018 г., III о., решение № 10710 от 9.07.2019 г. на ВАС по адм. д. № 3219/2018 г., III о., решение № 10656 от 9.07.2019 г. на ВАС по адм. д. № 535/2018 г., III о., решение № 9303 от 18.06.2019 г. на ВАС по адм. д. № 1146/2018 г., III о., решение № 5620 от 15.04.2019 г. на ВАС по адм. д. № 6081/2018 г., III о.).

Като взе предвид направените фактически и правни изводи, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователни и недоказани предявените от Й. М. Й. иск за обезщетение за причинени неимуществени вреди в размер на 17 500 лв. (главница), заедно със законната лихва от датата на причиняване на вредите до окончателното изплащане на сумата, както и иск за обезщетение за причинени неимуществени вреди в размер на 12 500 лв. (главница) заедно със законната лихва от датата на причиняване на вредите до окончателното изплащане на сумата.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователно искането на Националния осигурителен институт за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: